

ת"ד 3604/07/19 - מדינת ישראל נגד דוד עזר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 3604-07-19 מדינת ישראל נ' עזר
תיק חיצוני: 353744/2018

בפני
מאשימה
נגד
הנאשם
גזר דין

כבוד השופט בכיר ישראל ויטלסון
מדינת ישראל
דוד עזר ע"י ב"כ עו"ד נעם קונפינו

הנאשם הורשע על פי הודאתו בגרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש. העבירות המפורטות בכתב האישום הן: נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק, וגרימת חבלות של ממש להולכת רגל.

עובדות המקרה, ב- 5/8/2018 נהג הנאשם ברכבו ברח' קריניצי ברמת גן ובעת פניה ימינה עלה עם רכבו על מדרכה כדי להיכנס לחניה במקום. באופן נסיעתו פגע בהולכת רגל אשר נמצאה באותה עת במדרכה, ומחץ אותה אל הקיר.

כתוצאה מהפגיעה בהולכת הרגל, היא נחבלה בחבלות של ממש. נגרמו לה שברים פתוחים, היא נדרשה לעבור ניתוחים והייתה מאושפזת בבית חולים למשך 40 יום.

המדינה, בטיעוניה לעונש בקשה מבית המשפט להשית ענישה מחמירה, כך לנוכח החבלות החמורות שנגרמו להולכת הרגל. לפי טעמה, הנסיבות האישיות של הנאשם בכל הכבוד חשיבותן מופחתת לנוכח חומרת העברות בהן הורשע ולנוכח תוצאות התאונה.

לפי עמדה זו, ככל שחומרת הפגיעה היא גדולה וקשה יותר, הרי שיש להחמיר בענישה. היא מפנה לפסק דין רע"פ 7257/12 גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל, שם נפגע הולך רגל במעבר חצייה הפגיעות היו קשות ובסופו של יום הטיל בית המשפט 6 חודשי מאסר בפועל, פסילה של רישיון הנהיגה ל- 6 שנים ורכיבי ענישה נוספים.

כמו כן, לרע"פ 3616/13 רז נ' מדינת ישראל, שם נפגע הולך רגל בחבלות של ממש, וביהמ"ש הטיל 12 חודשי מאסר, פסילה של הרישיון ל- 5 שנים, ורכיבי ענישה נוספים.

לנוכח דרך התרחשות התאונה כאן, אופן הפגיעה בהולכת הרגל, הרי מדובר פה ברשלנות ברף בינוני גבוה, ומכאן באשר למתחם הענישה מבקשת התביעה לפסול את הנאשם לצמיתות, להטיל פיצוי לנפגעת שחייה השתנו בלא היכר וכן להטיל מאסר על תנאי.

מנגד, מצביע הסנגור המלומד על מס' עובדות שיש לפי טעמו להביאם בחשבון בעת גזירת הדין. הנאשם בן 84, הוא נוהג משנת 1959 -ללא הרשעות קודמות כלל, לפי טעמו, ברור כי מדובר בנהג זהיר עם עבר תקין לחלוטין, מדובר באירוע חד פעמי, נדיר באורח נהיגתו, הוא הצביע על העובדה כי לאחר התאונה ולפי דרישת המשטרה, הוא עבר את בדיקת המכון הרפואי של משרד הרישוי בהצלחה, ורישיונו לא נשלל על ידי המרב"ד.

הוא הסב את תשומת לב ביהמ"ש, כי ביהמ"ש הוא זה אשר ציין בפניו שאין מקום להכנת תוכנית של"צ בנסיבות המקרה כאן מפאת גילו של הנאשם, כמו כן, ציין כי הנאשם סובל מסדרה של מחלות יחסית קשות וכמפורט בטיעוניו מיום 29/6/2020. (התעודות הרפואיות הוצגו בבית המשפט).

הסנגור מפנה לפסקי דין בהם בתי המשפט הסתפקו בין שאר העונשים, בהטלת חודשי פסילה מועטים בלבד, וכך גם במקרים בהם היו חבלות של ממש. לדוגמא: ת.ד. 5286-03-18 מדינת ישראל נ' צור מגן, שם הטיל ביהמ"ש עונש של 6 חודשי פסילה לצד עונשים נוספים של של"צ וקנס ולמרות החבלות של ממש שנגרמו להולך הרגל.

בבואי להטיל ענישה במקרה כאן, ולפי הוראת תיקון 113 לחוק העונשין, אין מנוס מבחינת העיקרים הבאים: מתחם העונש ההולם, נסיבות ביצוע העבירה, ושיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה.

אין ספק כי מתחם העונש בנסיבות המקרה כאן כאשר הרשלנות היא בתחום הבינוני הגבוה, צריך להיות תואם. במתחם זה כלולים עונשי מאסר על תנאי ופסילה ממושכת של שנים. עדיין אין ביהמ"ש פטור מהחובה לבחון כול מקרה לגופו. ולהטיל עונש אינדיבידואלי המתאים למקרה המובא בפניו. כל מקרה צריך להבחן לגופו ואין מקרה אחד דומה לאחר. לטעמי, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי משנת 1959 ועד שנת 2018, עת התרחשות התאונה כאן, במשך 59 שנים- נהג הנאשם ללא כל עבירה כלל. לא יכולתי להתעלם מהעובדה כי לנאשם מחלות רקע קשות (כולל סרטן) גילו המתקדם, וכי הוא זקוק לרישיונו לצורך קבלת טיפולים רפואיים לו ולאשתו.

לא זאת אף זאת, בבואנו לתחום את מתחם הענישה, בעבירות של חבלות של ממש, יש לדעת כי העונש המינימאלי הקבוע בחוק הוא 3 חודשי פסילה בפועל, שהוא הרף הנמוך אשר קבע המחוקק בסוג זה של עבירות.

בסופו של יום ולאחר ששקלתי את נסיבות התאונה, דרך התרחשותה, תוצאתה, הפגיעות הקשות בהולכת הרגל, נסיבותיו האישיות, הרפואיות, של הנאשם, עברו התקין לחלוטין כנהג, במשך עשרות בשנים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 2500 ש"ח או 25 ימי מאסר שיישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום. הקנס ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים שווים, התשלום

הראשון לא יאוחר מיום 15.9.20.

2. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים פסילה בפועל.

הפסילה בפועל תחל לא יאוחר מיום 15/8/20.

על הנאשם להפקיד רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לא יאוחר מהמועד שנקבע לעיל.

היה ולא יפקיד רישיונו - יחשב הנאשם כמי שנוהג בזמן פסילה ולא יחל מנין הפסילה.

3. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור על גזר הדין, תוך 45 יום מהיום, בביהמ"ש המחוזי בת"א.

ניתנה היום, י"ז תמוז תש"פ, 09 יולי 2020.